

[Landbrugsministeren]

fører, at dette er et bevis på, at det egentlig er meget praktisk, at jagtloven ligger hos landbrugsministeren, for så kan man nemlig bruge, f.eks. i SFs tilfælde, jagtlovsordføreren til at deltage i en debat om landbrugsspørgsmål. Det er også meget praktisk, at det ligger hos landbrugsministeren, fordi der står, at landbrugsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om nedskydning af vildsvin. Det havde været meget ubekvem, hvis denne bemyndigelse havde ligget et andet sted. Må jeg for øvrigt sige, at bemyndigelserne nu ikke er så forfærdelig store, for der står ganske klart i § 15a, hvad lovens formål er. Det andet drejer sig kun om, hvordan den skal administreres.

Ellers tak for god behandling ved denne førstebehandling. Det mere tekniske spørgsmål, hr. Arne Bjerregaard har stillet, må jeg henvise til besvarelse igennem udvalget; det kan jeg ikke svare på her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til landbrugs- og fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 14:

Forespørgsel til finansministeren og boligministeren:

»Hvad agter regeringen at gøre for at imødegå den katastrofale udvikling i beskæftigelsen inden for bygge- og anlægsområdet?«

Af Knud Damgaard (S), Svend Andersen (S), Bakholt (S), Lissa Mathiasen (S), Erling Olsen (S) og Kaj Poulsen (S).

(Forespørgslen anmeldt 20/1 83. Fremme af forespørgslen vedtaget 26/1 83).

Begrundelse

Knud Damgaard (S):

I Politiken i dag skriver direktøren for Håndværksrådet, Bjarne Hastrup, en artikel om beskæftigelsen i byggeriet. Jeg citerer herfra:

»Byggekrisens omfang kan beskrives på mange måder. F.eks. kan man konstatere, at der i 1982 blev påbegyndt næsten 60 pct. mindre nybyggeri end i 1979. Dette tilbageslag har sat sine dybe spor i byggesektoren hos både virksomheder og ansatte. I løbet af de sidste 3 år er ikke færre end 2.000 – to tusinde – byggevirksomheder gået konkurs.«

Det har ramt mange, også kendte entreprenører.

»Alt i alt har byggekrisen kostet ca. 80.000 arbejdspladser i byggesektoren og i byggeriets følgeerhverv, uden at de pågældende har kunnet finde beskæftigelse andre steder. Det er udtryk for et ganske utilgiveligt spild af ressourcer, samtidig med at det er en væsentlig årsag til den negative udvikling i statsfinansierne. Alene i arbejdsløshedsunderstøttelse betyder det en merudgift på 7–8 mia kr. på årsbasis, men hertil kommer det provenutab, som staten (og kommunerne) lider som følge af reduceret moms og indkomstskat. Totalt set koster byggekrisen dermed de offentlige kasser omkring 14 mia kr.«

Når vi fra socialdemokratisk side har ønsket denne forespørgselsdebat, er det ganske enkelt, fordi situationen inden for bygge- og anlægsgangene virkelig er ved at blive katastrofal. Medmindre der sker noget afgørende nyt, er der i 1983 ikke stor sandsynlighed for, at der kan beskæftiges mere end små hundrede tusinde i bygge- og anlægsgangene. I 1979, som var det år, hvis beskæftigelse den tidligere regering sigtede imod, beskæftigede bygge- og anlægsgangene ca. 154.000 mennesker.

Ejerboligbyggeriet har været præget af stærke nedture, men samtidig har det været en katastrofal nedgang i den kommunale anlægs- og byggevirksomhed. Til trods for den indtil nu forholdsvis milde vinter er arbejdsløshedsprocenterne inden for byggefagene nu så høje, at man skal helt tilbage til 1930erne for at finde noget tilsvarende.

I denne situation er det oplagt, at noget må gøres. Det svirrer da også i luften med en lang række forslag om nye initiativer. Virkeligheden er imidlertid, at meget, som kunne være planlagt, er gået i stå, fordi folk vil vente og se, hvilke støtteordninger m.v. der vil blive iværksat. Denne usikkerhed må ha-